

[Jacob Pedersen.]

nært samarbejde med de offentlige arbejdsanvisningskontorer og disses særlige afdelinger for erhvervshemmede, der således i dette tilfælde kommer til at virke som en slags kontaktorganer.

I denne forbindelse må jeg måske minde om to lovforslag, der blev fremsat af den højtærede socialminister i efteråret 1955; det ene var forslag til lov om samordning af foranstaltninger for erhvervshemmede, der går ud på nedsættelsen af kommunale kontaktudvalg til koordinering af de forskellige foranstaltninger, som kan bringes i anvendelse overfor erhvervshemmede, altså en samlet løsning med indpasning af disse medborgere på arbejdsmarkedet. Det andet lovforslag, forslag til ændring af forsorgslovens § 30, går ud på at skabe hjemmel til som kommunehjælp at yde hjælp til oplæring m. v. af erhvervshemmede, der ikke i den henseende kan hjælpes gennem særforsorgen eller gennem invalideforsikringen.

Vi har således i hele dette vigtige spørgsmål forsorgsloven som en slags grundtema. Dens paragraffer kan slettes eller ændres eller udbygges ved nye love og bestemmelser.

Nogle invalidegruppers erhvervsmæssige problemer tages op til løsning indenfor særforsorgen, medens andre grupper ikke kan få deres problemer løst af de særlige forsorgsgrene. For disse sidste gruppers vedkommende, altså dem, der ikke kan hjælpes gennem de særlige forsorgsgrene, kan der således blive tale om at komme i forbindelse med vidt forskellige institutioner som f. eks. sygehuse, socialkontorer, arbejdsanvisningskontorer, arbejdsløsheds-kasser, sygekasser, mødrehjælpsinstitutioner og flere endnu, der skal behandle de forskellige sider af samme sag for den samme person; for at samordne og forenkle her må der en ny lov til, der skaber mulighed for den nødvendige kontakt. Det hele kan virke noget indviklet med nævn, udvalg og kontaktudvalg, det kan virke som en kinesisk æske, og det giver anledning til det spørgsmål, som jeg har hørt fremsat, om vor forsorgslovgivning ikke efterhånden kommer til at lide af for megen overlappning, så det bliver nødvendigt at besinde sig på en kortlægning af grænserne mellem de forskellige

organers områder for at gøre det hele mere enkelt og ligetil, mere smidigt og effektivt.

Det foreliggende lovforslag — sådan forekommer det mig — tilsigter en sådan smidighed og effektivisering. Det vil søge at løse de blindes problemer — og bør kunne det — ved at åbne veje og anvise muligheder og midler. Reglerne for undervisning af blinde og svagsynede børn er indarbejdet naturligt i loven, og undervisningspligtens indtræden er lige så naturligt bragt i overensstemmelse med folkeskolelovens regler. Når man betænker, at det blinde barn må lære en række ting, som andre børn enten slet ikke behøver at lære eller lærer langt hurtigere og lettere, fordi de kan se, f. eks. at færdes omkring, at spise, klæde sig på o. s. v., indser man, at det ikke kan være for tidligt at begynde den egentlige undervisning ved 7 års alderen.

I de kommende år må vi have opmærksomheden henvendt på, at det blinde barn som det seende får mulighed for at blive undersøgt af en psykolog, en blindepsykolog, således at den særlige blindepsykologi bliver et mere dyrket område i Danmark, end det hidtil har været. Vi har måske endda været ikke så lidt bagefter andre lande her, har jeg forstået, og jeg vil gerne henlede opmærksomheden herpå, så vi bliver fuldt opmærksomme på denne efter min mening meget vigtige side af sagen. Jeg har i betænkningen mærket mig, at med hensyn til det, man har kaldt den talende bog, er der et samarbejde i gang mellem de nordiske lande, et samarbejde, som bør hilses med glæde og tilfredshed. Arbejdet stiler mod en fælles ordning, hvis løsning ikke er langt borte, således at der her vil blive skabt et uvurderligt hjælpemiddel for de blinde.

Det kan være vanskeligt for udenforstående at forstå de mangfoldige problemer og vanskeligheder, der er eller kan opstå for den blinde. Det synes derfor selvfølgelig og nødvendigt at følge resultaterne af de gjorte forsøg op med en konsulentordning til bistand ved de forskellige foranstaltningers gennemførelse i henhold til gældende lov. En blindkonsulents opgave vil være at sætte den enkelte i gang, erhvervsmæssigt såvel som menneskeligt, at støtte og stimulere i alvorlige og afgørende perioder i den blindes liv, når ensomheden melder sig, når følelsen af at være isoleret måske